

ЛЮБИСТОК СТОРИНКА ПРО КОХАННЯ, СІМ'Ю І САМОТНІСТЬ

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

В ІТАЛІЇ ЗАЛИШАЮ ЧАСТИНКУ СВОГО СЕРЦЯ І СВОЄЇ ДУШІ

Грошовий переказ від доньки отримувала Василина не вперше. Впізнавали жінку вже й працівники банку та мимохідь з нею заводили розмову. Зважаючи на поважний вік, молодий чоловік поступився їй у черзі. Із вдячності Василина кивнула, отримала у касі 300 доларів, згорнула їх старечими руками і поклала до кишені, надійно застібнувши замок куртки.

Василино Степанівно, доброго дня, як поживаєте? - зачепила жінку начальниця банку. - Як там ваша Русланка, а онучок, оформили до дитсадка? Вам би легше було.

- З чергами у дитсадок у райцентрі туго, вже й до завідуючої ходила та просила, набридло мені оббивати пороги, кажуть, що перед школою візьмуть у підготовчу групу. А Русланка... - задумалася та втупилася у стілець... - Русланка працює, часто телефонує та підтримує грошима нас з малим.

Материнське серце шеміло та стисалося щоразу, коли хтось заводив розмову про дочку. Її Русланка вже чотири роки в Італії. Народила синочка і поїхала на кращі заробітки, а, може, ще й втікала від сорому, бо дитинку народила позашлюбно. Це була сенсація для селища. Охочих дізнатися: «А хто ж батько?», було багато. Хто не стрічав, намагався знайти у рисах малого схожість із Валентином Романовичем, підстаркуватим начальником та знаним підприємцем. Так, це його син, та тільки від Русланки та малого він відгородився, як тільки дізнався про вагітність. Василина з перших днів з малим. Руслана на відвужу вкрай рідко, мабуть, разів зо три. Правда, гроші пересилала щомісяця, але ж хіба вони замінять синові матір, а мамі дочку?

...У далекій Італії Руслана виношувала під серцем дитину. Мала бути донечка. Але вона не зміла так її називати. Погодилася на сурогатне материнство і мала до кінця виконати умови договору. Про свій добре обдуманий вчинок не повідомила навіть матір, на отриманні чималі кошти планувала купити житло в Італії і забрати до себе синочка. На батьківщину повертатися не планувала. Слава Богу, вагітність протікала добре, а як же інакше, була під пильним наглядом лікарів. На чужині, саме у лікарні, Руслана зустріла чимало землячок. Як виявилося, здебільшого саме українок обирали італійці для народження дітей.

Чим ближче підходив термін пологів, тим більше Руслани не хотілося розлучатися з дитиною. І яким було щастя жінки, коли їй запропонували ще рік доглядати дитину після пологів! Годувала груддю, заколихувала, не досипала ночей, ходила на прогулянки, а пані навіть рідко й заходила до дитячої кімнати. До дитини була байдужа, повністю віддавалася роботі. Більше прикипів до донечки, яку назвали італійським ім'ям - Беатрис, - господар. Руслана часто нарікала на свою долю. Порівнювала донечку із своїм сином, за яким страшенно сумувала, і тільки тепер зрозуміла, наскільки вона помилилася, коли залишила його немовлям на стареньку матір.

Рік сплинув швидко. Маленька Беатрис уже тупотіла ніжками і наповнювала будинок замкових італійців радістю. Руслана з дня на день чекала з острахом, що її попросять залишити їхню сім'ю. Цей день настав на Великодні свята. З пустотою у душі, застиглими слізьми збирала речі, та вдіяти нічого не могла. Не наважувалася переступити поріг будинку. Застигла з валізкою у руці, поки водій таксі не взявся їй допомагати із багажем. Дорогою не вимовила б ні слова, якби зболену жіночу душу не розбудив водій:

- Що, пані, додому їдеш? - заговорив по-українськи. - Мабуть, довго працювала на італійського пана?

Почувши рідну мову, Русланіні очі наплилися слізьми:

- В Італії залишаю частину свого серця і своєї душі.

...На рідній землі, здавалося, вирости крила. Коли вгледіла синочка і стареньку матір, не могла випустити їх з обіймів. І саме тоді Руслана відпустила минуле, яке усе життя навідувалося у снах.

Леся ГРИЧУК

ВИКРУТАСИ ДОЛІ

ЯК ТАТОВА КОХАНКА СТАЛА ДРУГОЮ МАМОЮ ДЛЯ ЙОГО ДІТЕЙ

Вони жили по сусідству. Дружили їхні батьки і вони, Катя з Василем, дружили ще з самого малечку. Навіть ніхто ніколи не обговорював серйозні відносини донечки та сина. Їх всі сприймали, як майбутню подружню пару. Хоча Василь був красень на все село, а Катя - мало що не брідке каченя. Та ще й Василь здобув вищу освіту, а Катя так і залишилася в селі, допомагала батькам. Роботяща дівчина була, та й мудра.

Чи згідні Василь і Катя поєднати свої долі, ніхто їх не питав. Василь все благав батька, що сам собі знайде пару, що з Катєю дружить, а любові ніякої немає. Та батько слухати сина не хотів.

- Подивися, - казав, - батьки Каті толкові, розумні. І Катя також. Як я їм скажу, що весілля не буде?! Всі ж знають у селі, що ви - майбутня подружня пара. Ви ще, як тільки народилися, ми домовились, що вас поєднаємо, що сватами будемо. Як я можу відійти від цього?! А те, що Катя не гарна, то не біда. Зате ревнувати ніколи не будеш...

Одружились. Діток народили. Три донечки і сина. Квартиру придбали, автомобіль, мали все, що потрібно для нормального життя. Василь обіймав високу посаду у райцентрі, а Катя, коли підгодувались дітки, влаштувалася лаборантом на молокозавод. Вона була чудовою дружиною і матір'ю, хоча Василь не дуже-то і брав свою дружину в люди... Катя знала, що соромиться її, і навіть співчувала чоловікові.

Катя не раз чула і бачила здивування у інших, коли з'являлася з Василем на люди, коли ті, інші, дізнавалися, що вони, зовсім різні, - пара. А потім чула перешіптування, що Василь, нарешті, відкрив очі і завіз собі любку, яка йому якраз у пару і годиться.

Катя нічого не говорила чоловікові про те, що чула, про що перешіптуються у райцентрі, через що болить і нить її душа. Але, вже більш прискіпливо вдвляючись у життя Василя, зрозуміла, що говорять не даремно, що доля правди таки в цьому є.

Чоловік часто приходив додому пізно, часто не ночував удома, посилавчись на те, що дуже зайнятий, що у відрядженні, а з часом і зізнався у всьому.

- Катю, я кохаю іншу. Я вже не можу без неї. І тебе не можу залишити одну. Я не знаю, що робити, - не дивлячись дружині у вічі, говорив Василь, ледве вимовляючи слова.

- Як вирішиш - так і буде, - стримано промовила Катя у відповідь. - Я не буду скандалити, не намагати-мусь тебе втримати. Лише прошу, не кидай мене з дітьми. Я сама не дам їм ради...

Катя і Василь продовжували жити, як подружня пара. На розлучення ні він, ні вона не подавали. Але Василь все рідше й рідше з'являвся вдома, а невдовзі і навзосім перебрався до Світлани.

Суперничати зі Світланою Катя навіть і в думці не мала. Бо суперниця - і красуня, і розумна, і у верхах району крутилася. Вона ніколи не була заміжньою, не мала дітей, мала квартиру і всі статки. А як вона гарно одягалася! Як вишукано виглядала! Тож Катя свого Василя добре розуміла - перед такою не встоїть ніхто, куди вже їй, Каті, наставлятися до неї! Катя знала ціну своєї краси.

Василь пішов до Світлани лише з валізкою у руках.

Все найкраще добро залишив дружині та дітям. Та він дуже швидко зрозумів, що йому так не вистачає дитячого щибету і їхньої любові. Так сумував за ними. І намагався догодити дітям. Все, що їм потрібно було, купував, давав гроші на всі їхні забаганки, хоча, по правді, діти-то й не дуже вимагали щось від нього. Але потроху все більше і більше горнулася до батька, знаючи, що має більше можливостей і грошей, ніж мама, а без грошей, зрозуміло, поганенько жити...

Як тільки батько пішов жити до любки, його діти враз стали одягатися по-модно. Всі плаття, блузки й чобітки, весь інший одяг були за останньою модою. Катя розуміла, що все це вибирає Світлана - вона-то тимила, що таке модно і гарно...

На початках Василь ще перепитував Катю, що потрібно купити і для неї, і для дітей. А пізніше, після того, як появилася Світлана, майже все лягло на плечі чоловікової коханки...

То був старий Новий рік. Катя щедро накрыла стіл, покликкала дітей до вечері. Вони ще й не всі сіли за стіл, як відчинилися двері і у порозі з'явився Василь зі Світланою.

- Катю, діти, ви моя сім'я. І я без вас не можу. Прошу, прийміть і Світлану у нашу сім'ю!

- Катю, вибач. Я ніколи не мала власних дітей, хоча так цього хотіла і тепер хочу, але не дозволяє здоров'я. Можна, твої діти будуть і моїми дітьми? Я їх не скривджу. І тебе також, тільки за Василя прости...

Катя мудрою була. Тільки інколи так боліла душа і краялось серце, що, здавалося, не могла витримати отого болю, коли бачила, як її чоловік, як її діти шанують і люблять Світлану.

Світлана потроху стала другою мамою для її сина і донечок. Заможною мамою. З часом діти вирости, і це з її ініціативи й підказки вони вибрали, в якій заклад вступити після закінчення школи і яку спеціальність здобути. З часом і за порадою вони стали більше звертатися до неї, перспективної, далекоглядної і мудрої Світлани...

Діти маму любили і жаліли разом, а інколи втішали, що їй легше жити, коли Світлана поруч у будь-яку хвилину. Ні, Катя не товаришувала з нею. Але так уже сталося, що якщо якась проблема у дітей, якісь негаразди чи думки непокоїли її, бувало, що зверталася до Світлани. Бо жінка краще зрозуміє жінку, а ніж чоловік. Бо Світлана стала другою мамою для її дітей, а яка мама дітям бажає зла?!

Валентина ПИЛИПЧУК

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТАХ

КОХАННЯ ПОРУЧ, ШКОДА, ЩО МИ ЙОГО НЕ ПОМІЧАЄМО!

Світлана сиділа за робочим комп'ютером і щось мугикала собі під ніс. Робила необхідні документи і час від часу відволікалася на хвилинку відповідати на повідомлення, які сипалися одне за одним у фейсбуці. Вуста тоді розпливалися в посмішці, а очі сяяли щастям.

- Невже таке буває? - думала, а сама охоче відписувала на повідомлення від Євгена. Вони не бачилися довгих 15 років. За цей час у неї виріс син, такий схожий на нього. Де він взявся у тому фейсбуці через 15 років? Вони не бачилися, не спілкувалися, він навіть і не знав, що у нього росте син.

Світлана, хоч і радо переписувалася з колишнім коханим, але про Давида не казала ні слова. Не знала до кінця, чи може йому довіряти. Адже тоді, коли він відправив її на аборт, вона вирішила, що його доля неї більше не існує. Та коли у соцмережі побачила, що він просить до неї у друзі, подумала:

- А чому ні? Що у цьому поганого? - Євген у кожному повідомленні пригадував, якими були їхні побачення, як горіли їхні серця один до одного. А тим часом на Світлану задивлявся молодий колега Ігор. Знав, що вона від нього набагато старша, але дуже вже припала до серця.

Одного разу Світлана прийшла з роботи додому, а Давид розповів, що до них приходив якийсь дядько. Назвався Євгеном, сказав, що давній мамин знайомий, але коли дізнався, що її вдома немає, на довго не затримався. Сказав, що заїде якось іншим разом. Жінка цього найбільше боялася. Він побачив сина. Точно побачив, що схожий на нього, буде випитувати. Як вона йому пояснить? А зрештою, що пояснювати? Він свій вибір зробив! Наступного дня написала листа-петицію, щоб не смів наблизитися до її сім'ї і більше на повідомлення не відповідала, хоча вони сипалися, як і раніше.

Якось вона вийшла з роботи і просто у порозі наткнулася на нього. Євген стояв з гарним букетом розкішних троянд, запросив її до ресторану. Жінка погодилася. Думала, що якраз буде слухна нагода нагадати йому про те,

яким він був 15 років тому. Але в ресторані класична музика, терпке вино, напівтемрява свічок - і язык не повернувся псувати гарний вечір. Такої романтики давно не було в її житті. Євген нічого й сам не питав.

З тих пір вони стали зустрічатися частіше. Були походи в кіно, прогулянки в парку, посиденьки за кавою у кафе. Серце черствий від самотності жінки поволі відтавало. Вона уже сама чудово розуміла, що пробачила його і, зрештою, синові потрібен батько. Невдовзі він закінчить школу. Настане ще складніший етап. А Євген на вигляд - забезпечений, успішний чоловік. До неї ставиться гарно і зайвих питань не задає. Єдине, що бентежило Світлану, що він дуже часто зникав. Але пояснював, що в нього відрядження, робота, і він не може спілкуватися, а коли був вільний, сам з нею зв'язувався.

Тим часом Ігор на роботі Світлані проходу не давав. Він знав, що в неї хтось є, але твердо вирішив, що боротиметься за своє кохання до кінця. Пропонував провести з роботи додому, приносив їй чай, каву і кожного разу, коли мав вільну хвилину, приходив поспілкуватися з нею.

Світлані це дедалі більше набридло. Вона просила хлопця, щоб залишив її у спокої, щоб не чіплявся, що вона його уваги не потребує. Але він ніби не чув тих слів. Попереджав, щоб була обережною з Євгеном, бо він - не той, за кого себе видає. Та жінка на це не зважала.

Невдовзі Світлана і Євген стали жити разом. Він сам запропонував, що переїде до неї, бо у його квартири ще мама живе. Жінка не перечила. І Давид із ним гарно ладнав. Тішилося материнське серце, коли бачила, як він допомагає синові вчителю уроки, як грають разом в ігри, як цікаво проводять час.

Того ранку Євген був надто схвилюваний. Він метушився по квартирі, емоційно говорив із кімсь по телефону, а потім прийшов до Світлани

і попросив, щоб вона дала йому ключі від автомобіля. Пояснив, що не встигає з однією справою, а від цього залежить, чи залишить його на роботі. Жінка погодилася. Дістала з сумочки ключі, попросила, щоб тільки підвів її до роботи, а сина - до школи, але Євген сказав, що так він точно спізниться. Світлана і Давид поїхали автобусом. Євген при них зачинив двері і швидко поїхав до машини.

Під кінець дня подзвонив Давид і сказав, що в їхній квартирі повний безлад. Речі всі поперекидані, зникли дорогоцінності Світлани і всі гроші, які були вдома, а дядько Євген не піднімає слухавки. Ігор усе це чув. Він тільки похитав головою, перепитав прізвище та по батькові гонимого кавалера і пішов до свого робочого столу. Світлану як окропом обдали. Вона розуміла, що чужа людина не прийшла і не забрала усе, що було в неї, а потім ще й двері на ключ замкнула. Відпросилася з роботи і поїхала додому. Увечері хтось подзвонив у двері. З острахом відчинила. Там стояв Ігор. Він попросив вступити його, бо має важливу для неї інформацію. Вони сіли за столом у кухні і Ігор став розповідати, що його друг працює у поліції. Тож він його по-

просив, аби той «пробив» по базі Євгена, виявилося, що він не раз притягувався до відповідальності за пограбування помешкань і викрадення автомобілів. До того ж, у нього є сім'я.

По обличчі Світлани котилися слізки. Вона картала себе за те, що знову довірилася Євгенові, що знову наступила на ті ж граблі і залишилася гола-боса. Ігор налив їй склянку води, а сам пішов до кімнати, де сидів збентежений Давид. Вони довго спілкувалися, доки хлопчина нарешті наважився запитати у чоловіка:

- А чому Ви так пікуєтеся про нас із мамою? Чого Вам треба? Так само ошукаєте, як і той Євген?

- Ні, - упевнено відповів Ігор. - Мені просто дуже подобається твоя мама! І зла я ні їй, ні тобі зовсім не бажаю!

- Ну, тоді час покаже. А зараз Вам пора. Ігор був приголомшений рішучістю підлітка, але сперечатися не став. Він пішов, не попрощавшись із Світланою, яка схлипувала на кухні. Тільки на меблях у коридорі поклав конверта з грошима. Знав бо, що в неї до зарплати і копійки за душею немає. Наступного дня Світлана прийшла на роботу ні жива, ні мертва. На столі уже стояла чашечка ароматної кави. І хоч побачила її та впізнала той запах що здала, але, напевно, вперше вона їй смакувала так по-особливому. Вперше вона не чекала, доки Ігор прийде до неї, а сама підійшла і подякувала за підтримку і те, що відкрив їй очі на проблеми, у які вона вступила.

Це був початок серйозних стосунків, які згодом переросли у шасливий шлюб. І хтозна, чи розглядела б влевнена і самодостатня жінка у молодому хлопцеві надійного чоловіка, свою другу половину, з якою їй судилося прожити до старості, якби не та злочасна історія з чоловіком із минулого, який з'явився через Інтернет і розчинився в невідомості, так і не дізнавшись, що обікрав рідного сина.

Марія ЛЯХ